

Ajdovo zрно.

Očelje naši so stanovali nekodaj v deželah izhodnih, tam kjer sij in greje solnce let in dan, kjer je zlata obilno in bogatstva brez mere. Toda sčasom v krajih tistih so se ljudje do čuda pomnožili, in zelišč drugih iskat se napotijo naši očelje. Miroglubni so rajši zapustili kraj obilne reče, kot da bi se bili mvali in potijali. Popotnim jim boginja, ktera jih je ljubila zaradi miroglubnosti, da zrna, rekši: Koderkoli boste popotovali, vsadite zrna to; kjer ozeleni in zraste, tam ostanite. Aho na neozeleni o dnevih tleh, ga izkopljite in pometnite se dalej". Nikjer ni ozelenelo zrna; ne na bregu morja črnega, ne na planjavah poljskih, ne na gorah nemških, le v zemlji slovenski je ozelenelo in razcvetelo se belo in prineslo sad prasket in obilo korosten. In dandanašnji seje Slovenec ajdo, — če to suša pritegne ali plava poplavi — je slaba za slovenskega kmeta.